

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3497/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz eljárás tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Miskolci Törvényszék 8.Bf.172/2024/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Miskolci Törvényszék által perújítási eljárásban 8.Bf.172/2024/12. számon meghozott ítélet, valamint azzal összefüggésben a Miskolci Járásbíróság 3.B.756/2023/16. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozó az eredeti beadványában kérte továbbá az alapeljárásban a Miskolci Járásbíróság által 12.Fk.1069/2018/17. számon meghozott, valamint a Miskolci Törvényszék által 8.Bf.59/2020/22. számon meghozott ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is.
- [2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény II. cikkének, V. cikkének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdésének sérelmére alapította.
- [3] 2. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló előzményi ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze.
- [4] Egy miskolci buszjáraton egy üres ülőhelyre való bejutással összefüggésben szóváltás, majd dulakodás tört ki, amelynek ellenérdekű érintettjei az indítványozó fia és az indítványozó, valamint egy szintén miskolci illetőségű testvérpár voltak. A járművön történetekkel összefüggésben indítványozó és fia, illetőleg a testvérpár egyaránt rendőrségi feljelentést tett. Az eset kapcsán a Miskolci Járási Ügyészség 2018. május 23. napján kelt vádiratában csoportosan elkövetett garázdaság büntette miatt vádat

emelt az indítványozó fia, mint I. rendű vádlott és indítványozó, mint II. rendű vádlottak, mint társtettesek ellen, továbbá a testvérpár férfi tagja, mint III. rendű vádlott ellen.

- [5] A Miskolci Járásbíróság 2019. január 29. napján kelt 12.Fk.1069/2018/17. számú ítéletében a rendelkezésre álló videófelvétel értékelésére, illetve tanúvallomásokra alapított döntésében az indítványozót társtettesként elkövetett garázdaság vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta, míg I. rendű vádlott fiát ugyanezen vétség miatt 300.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte. A vádirattal érintett III. rendű vádlottat a társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt emelt vád alól felmentette, mely ítélet a III. rendű vádlott vonatkozásában 2019. január 31. napján jogerőre emelkedett. Az ítélet ellen az indítványozó és fia egyaránt fellebbezéssel élt. A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság ezt követően – a Kúria Bfv.III.1309/2019/14. számú határozata alapján megismételt eljárásban – a 8.Bf.59/2020/22. számú jogerős ítéletében indítványozóval szemben megrovást alkalmazott, fiát pedig 1 év 6 hónapra próbára bocsátotta.
- [6] Később indítványozó és fia felkérésére egy igazságügyi szakértő által az esetet rögzítő videófelvételről egy feljavított képminőségű felvétel és annak alapján magánszakértői vélemény készült, melyet csatolva indítványozó fia a Legfőbb Ügyészhez fordult, majd akként nyilatkozott, hogy ezen beadványát perújítási nyomozás elrendelésére vonatkozó indítványnak tekintsék. A beadvány nyomán perújítási nyomozás került elrendelésre, melynek keretén belül a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat Szakértői Intézete is szakértői véleményt készített, megállapítva a két felvétel azonosságát. Ezek alapján a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Főügyészség 2023. január 13. napján perújítási indítványt terjesztett elő az indítványozó, valamint fia vonatkozásában, melynek eredményeként a Miskolci Törvényszék 2023. március 7. napján kelt I.Bpi.47/2023/4. számú végzésével, hivatkozva a becsatolt magánszakértői véleményre, mint olyan új bizonyítékra, mely valószínűvé tette a terheltek felmentését, a terheltek javára megállapította, hogy a perújítás alapos és elrendelte a perújítást.
- [7] A perújítási eljárásban a Miskolci Járásbíróság a 3.B.756/2023/16. számú ítéletében a feljavított képminőségű kamerafelvételt és a magánszakértői véleményt megvizsgálva úgy foglalt állást, hogy a magánszakértői vélemény és a jobb minőségű felvétel alapján is az állapítható meg, hogy az indítványozó fiának a testvérpár hölgy tagjával szembeni, a bíróság megítélése szerint erőszakosnak minősülő magatartása indította meg az eseménysort, így indítványozó fia a húga védelmében fellépő harmadik személy szintén erőszakos magatartásával szembeni, általa az eljárás során mindvégig hangsúlyozott jogos védelemre megalapozottan nem hivatkozhat. Ennek okán a bíróság az indítványozó oldalán az eseményekbe fizikailag is beavatkozó indítványozó tekintetében sem látta megállapíthatónak a jogos védelmi helyzetet, ugyanakkor megállapította azt is, hogy a feljavított felvétel alapján nem állapítható

meg teljes bizonyossággal, hogy az indítványozó lendülő keze elérte volna a fiútestvér arcát, így ezt, a korábban a rosszabb minőségű felvétel alapján a terhére még ütésként értékelt mozdulatot, mint kétséget kizáróan nem bizonyítható tényt nem lehet a terhére értékelni. Mindezek alapján a bíróság úgy határozott, hogy a perújítás a jelen ügyben indítványozó édesanya vonatkozásában alapos, ezért az alapügyekben hozott ítéleteket az indítványozó tekintetében hatályon kívül helyezte, és a fentiekre tekintettel bizonyítottság hiányában felmentette a terhére rótt társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt emelt vád alól. Az indítványozó fia vonatkozásában is alaposnak minősítette a perújítást arra tekintettel, hogy az említettek miatt vele szemben sem csoportos, sem pedig társtettesi elkövetés nem állapítható meg a fiútestvér korábbi, illetve az indítványozónak a bíróság általi felmentése okán, és terhére egy, a korábbtól rövidebb, egy éves időtartamú próbára bocsátást állapított meg. Az ítélettel szemben mind az ügyészség fellebbezést jelentett be az indítványozó fia javára, mind pedig az indítványozó fia és az indítványozó – továbbra is jogos védelemre hivatkozva – a bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében. Az ügyészség az indítványát később, annak írásbeli indokolásában akként pontosította, hogy az az indítványozó fia tekintetében fellebbezése a perújítás elutasítására irányul, tekintettel arra, hogy egyrészt a férfi bűnössége – a csoportos, illetve társtettesként történő elkövetés tekintetében bekövetkezett változástól függetlenül – garázdaság büntetében továbbra is megállapításra került, másrészt viszont ezzel összefüggésben korábban már jogerősen őt a bíróság marasztalta. Mindezek miatt sem a bűncselekmény hiányában történő felmentése nem merülhetett fel, sem pedig ismételt marasztalására (egy újabb próbára bocsátás révén) nem kerülhetett volna sor; ezért a perújítási kérelmet, mint alaptalant az ő vonatkozásában el kellett volna utasítania a bíróságnak.

- [8] A másodfokon eljáró Miskolci Törvényszék az alkotmányjogi panaszban támadott 8.Bf.172/2024/12. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatva az indítványozó fia tekintetében a perújítást elutasította, az indítványozó tekintetében megalapozottnak találta.
- [9] A jogerős másodfokú ítélettel, és azzal összefüggésben a korábbi bírósági döntésekkel szemben az indítványozó, valamint külön indítványban az indítványozó fia is alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybírósághoz [utóbbi indítvány IV/3495/2024. számon került iktatásra az Alkotmánybíróságon]. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszában és annak kiegészítésében részletesen, büntető anyagi és eljárási rendelkezések értelmezésével kapcsolatos okfejtéseket is beemelve érvelésébe kifejtette, hogy álláspontja szerint fia és különösen az ő vonatkozásában miért nem lett volna helye a garázdaság büntető tényállása megállapításának. Véleménye szerint már a vádiratban, majd az ügyben született bírósági döntésekben tévesen, iratellenesen került rögzítésre az, hogy az eljárásokban vizsgált eseménysor során fia és ő erőszakosan léptek volna fel, közösségellenes vagy másokban

megbotránkozást, riadalmat keltő magatartást tanúsítottak volna; véleménye szerint ilyen magatartást az eljárások során előadott védekezésüknek megfelelően a velük szemben jogtalanul és erőszakosan fellépő, ám az alapeljárásban jogos védelem címén a Miskolci Járásbíróság által felmentett korábbi III. rendű vádlott tanúsított. Mindezeknek megfelelően ő és fia az események során ösztönös és védekező magatartást tanúsítva jogos védelmi helyzetben voltak, ő pedig személyesen semmilyen olyan magatartást nem is tanúsított, amelyet a garázdaság tényállásán belül lehetne értékelni. Mindezt véleménye szerint az ügyben felvett tanúvallomások és a bíróságok által vizsgált kamerafelvétel is egyértelműen bizonyítják; ezért a vádhatóság a vádirattal, valamint a bíróságok – az általa következetesen törvénytelennek nevezett – döntéseik meghozatalával az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogukat sértően, valótlan tényállás rögzítése mellett marasztalták őt és fiát, illetve mentették őt fel végső soron a vádak alól bizonyítottság hiányában ahelyett, hogy bűncselekmény hiányát állapította volna meg a perújítás során másodfokon eljáró bíróság. Az indítványozó érvelése szerint a támadott döntések tartalma – tekintettel a szerinte a bizonyítékokból egyértelműen következő ártatlanságára is – egyúttal az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésének és az V. cikkben rögzített önvédelemhez való joga sérelmét is okozta. Indítványa kiegészítésében az indítványozó ezzel összefüggésben a II. cikkben rögzített emberi méltósága sérelmét is állította, azonban ezzel kapcsolatban külön alkotmányjogi érvelést nem adott elő; azzal kapcsolatos okfejtését pedig, hogy a személyek társadalmi megítélése szempontjából jelentős különbség van aközött, hogy valakit egy büntető eljárásában bizonyítottság hiányában, vagy pedig bűncselekmény hiányában mentenek-e fel az ellene emelt vádak alól, sem az Alaptörvény ezen rendelkezésével sem más rendelkezésével nem kapcsolta össze. Beadványaiban ugyanakkor több ízben utal arra a feltevésére, miszerint elképzelhetőnek tartja, hogy az általa törvénytelennek tekintett ítéletek az ő és fia vonatkozásában amiatt születtek az indítványban sérelmezett tartalommal, mert a bíróságok egyfajta „kényszerhelyzetbe” kerültek amiatt, hogy a korábbi III. rendű vádlottat az alapeljárásban a járásbíróság – általa ugyancsak törvénytelennek tekintett módon – az akkor rendelkezésére álló bizonyítékok alapján jogos védelem jogcímén korábban már jogerősen felmentette. Mivel álláspontja szerint az ügyben később eljáró bíróságok ezáltal lehetetlen helyzetbe kerültek a tekintetben, hogy az ő és fia javára jogos védelmi helyzetet állapítsanak meg, célzott rá, hogy az eljáró bíróságok inkább a „mundér becsületét védték”, és szerinte nyilvánvalóan alaptalan ítéletet hoztak.

- [10] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.

- [11] 3.1. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszában az Abtv. 27. § (1) bekezdésére és 26. § (1) bekezdésére egyaránt hivatkozott. Az Alkotmánybíróság azonban megállapította, hogy az alkalmazott jogszabály alaptörvény-ellenességére [Abtv. 26. § (1) bekezdés] vonatkozó érvelést az indítványozó egyáltalán nem adott elő; illetve az alaptörvény-ellenesség megállapítását és a megsemmisítést nem valamely jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel való ellentétével összefüggésben, hanem kizárólag a bírói döntés(ek), a lefolytatott eljárás(ok) alapjogsértő voltával összefüggésben kérte. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy a személyesen, jogi képviselő nélkül eljáró indítványozó tévedésből jelölte meg az Alkotmánybíróság eljárásának törvényi alapja tekintetében az Abtv. 26. § (1) bekezdését is, ezért eljárását kizárólag az Abtv. 27. § (1) bekezdésére vonatkozó indítványozói hivatkozás tekintetében folytatta le.
- [12] Az indítványozó, mint a folyamatban volt büntetőeljárások egyik terheltje nyilvánvalóan érintett, ezért az alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik.
- [13] Az indítványozó a Miskolci Törvényszék 2024. szeptember 11. napján kelt ítéletével szemben az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül, elektronikus úton 2024. október 23. napján, vagyis határidőben nyújtotta be az alkotmányjogi panaszát.
- [14] 3.2. Az Alkotmánybíróság Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a panasszal határidőben támadott bírói döntés az ügy érdemében hozott vagy eljárást lezáró döntésnek minősül-e, az indítványozó kimerítette-e a jogorvoslati lehetőségeit.
- [15] Az indítványozó által támadott bírói döntés, azaz egy már elrendelt perújítási eljárásban született másodfokú ítélet az ügy érdemében hozott bírói döntésnek minősül, vagyis az Abtv. hivatkozott rendelkezése értelmében alkotmányjogi panasszal támadható. A támadott döntéssel szemben további jogorvoslati lehetőség nem áll az indítványozó rendelkezésére, tehát jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó kimerítette. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a perújítás során hozott döntésekkel szemben benyújtott panasz esetén kizárólag ezen döntések alkotmányosságát vizsgálhatja; az alap-eljárás(ok)ban született döntések vizsgálata – amint arra az Alkotmánybíróság hiánypótlási felhívására megküldött indítványkiegészítésében maga az indítványozó is utal – ezen indítvány alapján nem lehetséges {hasonlóan lásd pl.: 3529/2021. (XII. 13.) AB végzés, Indokolás [17]; 3215/2021. (V. 28.) AB végzés, Indokolás [13]}. A jelen ügyben ezért az indítványozó által azt eredeti beadványban szintén megjelölt és megsemmisíteni kért, a Miskolci Járásbíróság által 12.Fk.1069/2018/17. számon meghozott, valamint a Miskolci Törvényszék által 8.Bf.59/2020/22. számon meghozott ítéleteket az Alkotmánybíróság nem vizsgálta.

- [16] 3.3. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)-f)* pontjaiban foglalt követelmények tekintetében az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [17] Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)* pont: az Abtv. 27. § (1) bekezdés]; a támadott bírói döntés(ek)e)t [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c)* pont] és az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *d)* pont: az Alaptörvény V. cikke, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdése]; az Alaptörvény II. cikke kivételével az indítvány tartalmaz a hivatkozott alaptörvényi rendelkezésekkel kapcsolatos indokolást [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *d)* pont] és kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott bírói döntés(ek) alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére is [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *f)* pont].
- [18] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány (annak kiegészítése) az önvédelemhez való joggal összefüggésben ugyan megjelöli az Alaptörvény II. cikkét is, mint sérülni vélt alaptörvényi rendelkezést, azonban annak vonatkozásában önálló indokolást egyáltalán nem tartalmaz; így az Alkotmánybíróság az V. cikkel kapcsolatosan leírt érveken túlmenően ezen rendelkezést nem vizsgálhatta.
- [19] 3. 4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [20] 3.4.1. Az Abtv. 29. §-ában írt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést illetően az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítvány nem vet fel olyan kérdést, amely az Alkotmánybíróságnak az érintett Alaptörvényben rögzített jogok kapcsán korábban kimunkált gyakorlatára tekintettel újként, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségűként lenne értékelhető és ezért a panasz befogadását és érdemi elbírálását megalapozná.
- [21] 3.4.2. A másik – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá.
- [22] Az indítványozó által támadott, a perújítási eljárásban született első- és másodfokú ítéletekben az eljáró bíróságok részletesen kifejtették, hogy a perújítási eljárást megalapozó új bizonyítékként elfogadott, javított képminőségű videófelvétel és a tanúvallomások alapján az inkriminált esemény- és cselekménysor tekintetében a résztvevők magatartását miként értékeli; azok jogi álláspontjuk szerint milyen tényállás, illetve büntetőjogi felelősség megállapítását vagy éppen – az indítványozó tekintetében – meg nem állapítását alapozzák meg. Kifejezetten részletesen indokát adták továbbá annak is, hogy a feljavított felvételek alapján megvizsgált eseménysorral kapcsolatban milyen érvek alapján döntöttek úgy, hogy az indítványozó fia – és ennek megfelelően az indítványozó – vonatkozásában álláspontja szerint jogos védelmi helyzet miatt nem állhatott fenn. A másodfokú

bíróság rögzítette azt is, hogy a felvételen rögzített eseménysort egészében, folyamatában megtekintve kell értékelni, ahogyan azt a cselekményt közvetlenül észlelő kívülálló személyek is érzékelhették; nem pedig egyes képkockák egyenként történő kiemelésével és kizárólag az egyik résztvevő szemszögéből történő interpretálásával, ahogyan azt a bírósági eljárásban az indítványozó és fia tette. Ezen értékelés alapján pedig a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal megegyezően arra a megállapításra jutott, hogy az eseménysort az indítványozó fiának a testvérpár női tagjával szembeni, a bíróság értékelése szerint fizikai kontaktust kereső, agresszív és provokatív, másokban megbotránkozást keltő és kihívóan közösségellenes, vagyis a garázdaság büntettének tényállását megvalósító magatartása indította el. Ezért függetlenül attól, hogy a nő segítségére siető testvére ugyancsak erőszakosnak, agresszívnek tekinthető magatartást tanúsított (melyet az alapeljárásban eljáró bíróság jogos védelemnek minősített és ezért a korábban szintén vádlott fiatalembert jogerősen felmentette), az indítványozó fia, és erre tekintettel a bíróság értékelése szerint az eseménysorba a férfi oldalán adott ponton belépő indítványozó tekintetében nem lehetett megállapítani jogos védelmi helyzetet. A bíróságok értékelése szerint önmagában az, hogy indítványozó fia a magatartásával állítása szerint kizárólag édesanyja számára szerette volna az egyébként üres ülőhelyhez való hozzáférést biztosítani, a jogos védelem megállapítását nem alapozza meg. A bíróságok a feljavított minőségű felvétel, vagyis magát a perújítási eljárást megalapozó új bizonyíték alapján megállapították viszont, hogy a korábban az indítványozó terhére értékelt karmozdulatról nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy az elérte-e III. rendű vádlott arcát. Mivel azonban a felvételt együtt értékelve a korábban rögzített, egymásnak ellentmondó tanúállításokkal (melyek közül a számára kedvező tartalmúakra az indítványozó a szerinte egyértelmű ártatlanságát alapítja) a bíróságok azt sem látták bizonyíthatónak, hogy az ütésre bizonyosan nem került sor, nem bűncselekmény, hanem bizonyítottság hiányában rendelkeztek az indítványozó ártatlanságáról. Az indítványozó a bíróság ezen mérlegelését, és az ilyen jogcímen történő felmentését is a maga számára sérelmesnek, a döntés tartalmát pedig törvénytelennek tartja, mivel az szerinte ellentétes a rendelkezésre álló bizonyítékokkal. Azokból véleménye szerint a bűncselekmény hiányában történő felmentéséről kellett volna határozni.

- [23] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszában és annak kiegészítésében az eljáró bíróságok megállapításait, vagyis a támadott bírósági döntéseket tény- és jogkérdésekben vitatja azon az alapon, hogy a rendelkezésre álló bizonyíték (a feljavított kamerafelvétel) alapján véleménye szerint egyértelműen megállapítható, hogy az események a bíróságok által rögzítettektől eltérően zajlottak le, illetve, hogy sem a fia, sem az ő magatartása egyáltalán nem volt erőszakosnak minősülő. Valamennyi, az indítványban állított alapjogi sérelmét ebből, az eljáró bíróságokétól eltérő álláspontjából vezeti le, mivel nézete szerint az általa

rögzített helyes értelmezés mellett a bíróságokétól eltérő jogi következtetés levonásának lett volna helye.

- [24] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítványozó érvelésének érdemi vizsgálata valójában olyan ténymegállapítási, bizonyítékértékelési és szakjogi kérdésekben történő felülmérlegelést, vagyis törvényességi, nem pedig alkotmányjogi szempontú felülbírálatot igényelne, amire az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. Annak ellenére, hogy beadványában az indítványozó külön kitért arra, hogy véleménye szerint indítványának kedvező elbírálása nem lenne ellentétes az Alkotmánybíróságra vonatkozó hatásköri korlátozással, az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy egy esetleges érdemi vizsgálat szükségképpen az említett, a bíróságok, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdésekben történő állásfoglalást igényelne, ennek hiányában nem folytatható le. Az Alkotmánybíróság azonban nem negyedfokú bíróság, és a nem alkotmányossági, hanem szakjoginak tekintendő kérdések ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel.
- [25] Az Alkotmánybíróság mindezek miatt a jelen ügyben is fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy töretlen gyakorlata szerint a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [26] Az indítványozó ezen felül többször utalt arra beadványaiban, hogy a bíróságok a döntéseikben olyan, az indítványozó által döntő jelentőségűnek tekintett cselekményekről nem tettek említést, amelyek szerinte az ügy mikénti megítélését alapjaiban változtatták volna meg.
- [27] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben utal arra a körülményre is, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú döntésben foglaltak felülvizsgálata körében már értelemszerűen nem ismételi meg minden, az alsóbb fokú bíróságok által korábban megtett megállapítást vagy rögzített tényállási elemet; csak az ügy megítélése szempontjából lényegesnek tartottakat ismétli meg, fejti ki, vagy bírálja felül. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hivatkozik a bíróságok indokolási kötelezettsége kapcsán kidolgozott következetes gyakorlatára. Eszerint, a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel

egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]; 3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]}. „Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának nem minden egyes részletre, hanem az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie.” {lásd: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31], megerősítette pl.: 18/2018. (VI. 12.) AB határozat}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést, vagy akár a vádiratot megalapozatlannak, tévesnek, vagy éppen hiányosnak és ezekből kifolyólag magára nézve sérelmesnek vagy igazságtalannak tartja, a fentebb idézett állandó gyakorlat szerint nem tekinthető a hatósági vagy bírósági eljárás tisztességessége követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek.

- [28] Ugyanez a megállapítás irányadó az önvédelemhez való jog kapcsán is. Az Alaptörvény V. cikkének hatókörét alkotmányjogi értelemben nem érinti az, ha az eljáró bíróságok a büntetőjogi értelemben vett jogos védelemmel kapcsolatban a rendelkezésükre álló bizonyítékok alapján szakjogi mérlegelésen alapuló, kellő részletességgel megindokolt döntést hoznak. Önmagában az, hogy egy konkrét ügyben ez a bíróság által mérlegelés alá vont eseménysor valamely résztvevőjére nézve a jogos védelmi helyzet megítélése vonatkozásában kedvezőtlen, míg más személy – jelen ügyben a korábbi III. rendű vádlott – esetében pedig kedvező eredményre vezet, nem veti fel az Alaptörvény V. cikkének sérelmét.
- [29] Összefoglalva: az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény felhívott rendelkezéseivel összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességgént lehetne értékelni, és amely ezért az indítvány érdemi vizsgálatát megalapozhatná.
- [30] 4. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az nem felel meg az Abtv. 29. §-ába, valamint az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írott feltételnek, nincs lehetőség. Ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)-(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2025. június 24.

Dr. Patyi András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró